

Sygnatura akt VI Ka 127/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **25 kwietnia 2014** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Kazimierz Cieślikowski (spr.)

Sędziowie SSO Grzegorz Kiepusa

SSR del. Marcin Schoenborn

Protokolant Barbara Szkabarnicka

przy udziale Marka Dutkowskiego Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 25 kwietnia 2014 r.

sprawy **R. R.** ur. (...) w B.

syna H. i M.

oskarżonego z art. 178a§4 kk

na skutek apelacji wniesionej przez Prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrzu

z dnia 23 października 2013 r. sygnatura akt VII K 510/13

na mocy art. 437 kpk, art. 438 kpk, art. 635 kpk

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- łagodzi karę pozbawienia wolności orzeczoną w punkcie 1 do 10 (dziesięciu) miesięcy,
- uchyla rozstrzygnięcie z punktu 2 o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności;

2. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

3. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 zł (dwadzieścia złotych) i wymierza mu opłatę za obie instancje w kwocie 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych).

Sygn. akt VI Ka 127/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Zabrzu z dnia 23 października 2013 r. R. R. został uznany za winnego przestępstwa z art. 178a § 4 k.k. i za to skazany na karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd zastosował warunkowe zawieszenie wykonania kary na okres próby 4 lat. Wobec oskarżonego orzeczono środki karne: zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na 4 lata oraz świadczenie pieniężne w kwocie 500 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej. Od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zasądzono koszty sądowe.

Od tego wyroku apelację wniósł oskarżyciel publiczny w części dotyczącej orzeczenia o karze na niekorzyść oskarżonego.

Prokurator zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych, który miał wpływ na treść orzeczenia polegający na przyjęciu, iż w stosunku do oskarżonego zachodzi pozytywna prognoza kryminologiczna, który to błąd był następstwem przecenienia przez Sąd okoliczności łagodzących. Prokurator zarzucił także rażąco niewspółmierność orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 lat zamiast orzeczenia tegoż zakazu na okres 8 lat w wyniku przecenienia znaczenia okoliczności łagodzących.

Oskarżyciel publiczny wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kary 10 miesięcy pozbawienia wolności i orzeczenia środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 8 lat.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora okazała się zasadna co do pierwszego zarzutu apelacji a nie została uwzględniona co do drugiego.

Rację ma prokurator zarzucając Sądowi I instancji błąd w ustaleniach faktycznych polegających na przyjęciu pozytywnej prognozy kryminologicznej w stosunku do oskarżonego i w konsekwencji zastosowania warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności. Zastosowanie dobrodziejstwa z art. 69 k.k. jest możliwe wtedy, gdy będzie to wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Wobec oskarżonego, który już raz był karany za przestępstwo z art. 177 § 2 k.k. a więc za przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji i w czasie orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów ponownie popełnia przestępstwo godzące w to dobro nie można mówić o osiągnięciu celów kary wobec sprawcy. Oskarżony swoim zachowaniem naruszył normy prawne: po pierwsze - prowadził pojazd mechaniczny w stanie nietrzeźwości, po drugie – dopuścił się tego czynu w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, po trzecie – dokonał tego w okresie próby. To doprowadziło do skazania go za przestępstwo z art. 178a § 4 k.k., które wyraża instytucję nadzwyczajnego obostrzenia kary i stanowi swoistego rodzaju recydywę.

W istotny sposób na niekorzyść oskarżonego wpływa fakt, że był on wcześniej prawomocnie skazany za przestępstwo określone w art. 177 § 2 k.k., którego skutkiem była śmierć człowieka. Za ten czyn wobec oskarżonego orzeczono zakaz prowadzenia pojazdów oraz warunkowo zawieszono wykonanie kary pozbawienia wolności. Oskarżony nie wyniósł z tego żadnej nauki na przyszłość, gdyż następnie umyślnie złamał zakaz sądowy. Dokonał tego w niedługim czasie po orzeczeniu tego zakazu. Oskarżony tym samym okazał lekceważący stosunek do wydanego w jego sprawie wyroku sądowego. Jego motywację użycia samochodu należy uznać za zdecydowanie błahą. Oskarżony znał możliwe konsekwencje swojego czynu a mimo to postanowił wsiąść do samochodu.

Oskarżony w chwili czynu był pod wpływem alkoholu, którego ilość ponad siedmiokrotnie przekraczała dozwoloną ilość alkoholu w wydychanym przez niego powietrzu. Oskarżony miał świadomość, że spożywał alkohol i pozostawał w stanie nietrzeźwości.

Sąd, zawieszając warunkowo wykonanie kary powinien wziąć pod uwagę postawę sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy sposób życia. Sąd I instancji niedostatecznie wziął pod uwagę następujące okoliczności - oskarżony był już karany za przestępstwo w komunikacji, popełnił czyn w okresie próby i w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, popełnił czyn w stanie nietrzeźwości. Oskarżony swoim zachowaniem okazał lekceważący stosunek do obowiązującego porządku prawnego. Zachowanie oskarżonego ewidentnie wskazało, że brak jest podstaw do przyjęcia, iż w przyszłości nie popełni on kolejnych przestępstw.

Sąd I instancji przyjął, że istnieje pozytywna prognoza, że oskarżony był dotychczas karany tylko raz i to za przestępstwo nieumyślne oraz że po raz pierwszy prowadził pojazd będąc pod wpływem alkoholu. Nie należy zgodzić się z argumentacją Sądu I instancji. Co prawda, oskarżony był dotychczas tylko jeden raz karany ale był karany za przestępstwo podobne do tego, które jest przedmiotem tego postępowania. Oskarżony został skazany za przestępstwo

nieumyślne, jednak pomimo nieumyślności samego przestępstwa, z sentencji wyroku Sądu Rejonowego w Zabrze (sygn. akt VII K 280/12) wynika, iż zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym naruszył umyślnie. Poza tym należy zwrócić uwagę na skutki jego czynu – następstwem wypadku drogowego była śmierć osoby. W niespełna rok po tym tragicznym wypadku oskarżony wsiadł do samochodu pomimo orzeczonego zakazu sądowego. Świadczy to o tym, że orzeczona wobec niego kara nie odniosła pożądanego efektu. Sąd I instancji wskazał na to, że oskarżony po raz pierwszy prowadził pojazd pod wpływem alkoholu. Jednakże okoliczność, że było to po raz pierwszy nie ma tak wielkiego znaczenia, biorąc pod uwagę znaczne przekroczenie dozwolonej ilości alkoholu w wydychanym powietrzu.

Zawieszenie wykonania kary wobec sprawcy przestępstwa określonego w art. 178a § 4 k.k. jest możliwe jedynie w szczególnie uzasadnionych wypadkach (art. 69 § 4 k.k. zd. drugie). Świadczy to o tym, że sprawca wypełniając znamiona przestępstwa z art. 178a § 4 k.k. z zasady będzie podlegał bezwzględnej karze pozbawienia wolności. Biorąc pod uwagę wyżej wymienione okoliczności należało przyjąć, iż w niniejszej sprawie nie wystąpił żaden szczególnie uzasadniony wypadek.

Jednocześnie Sąd Okręgowy uznał, iż kara 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności będzie zbyt wygórowana. Wystarczająca będzie kara 10 miesięcy pozbawienia wolności, która spełni swoje funkcje i jest adekwatna do stopnia winy oskarżonego i stopnia społecznej szkodliwości czynu.

Co do drugiego zarzutu zawartego w apelacji to należało przyjąć, iż jest on bezzasadny. Środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 4 lat należy uznać za wystarczająco długi dla osiągnięcia skutku w postaci wyeliminowania z ruchu w komunikacji osoby stanowiącej zagrożenie. Orzeczony przez Sąd I instancji czteroletni okres zakazu stanowi realną dolegliwość zmuszającą oskarżonego do powstrzymywania się od naruszania zasad ruchu drogowego. Biorąc pod uwagę ilość alkoholu w wydychanym przez oskarżonego powietrzu i okoliczności zdarzenia (nieznaczny dystans jaki oskarżony prowadząc pojazd mechaniczny w stanie nietrzeźwości przemierzył i miejsce, popełnienia przestępstwa, którym był parking, na którym nie znajdowały się inne osoby) zbędne jest orzekanie tak surowego zakazu o jaki w apelacji wniósł oskarżyciel publiczny. Orzeczony przez Sąd I instancji środek karny odniesie oczekiwany skutek w zakresie celów wychowawczych i zapobiegawczych. Sąd Okręgowy uznając za adekwatny czteroletni środek karny wziął pod uwagę okoliczności popełnienia przestępstwa oraz stężenie alkoholu w wydychanym przez oskarżonego powietrzu.

Biorąc pod uwagę powyższe Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że orzeczoną karę pozbawienia wolności złagodził do 10 miesięcy i uchylił rozstrzygnięcie o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymano w mocy. Ponadto Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze i opłatę za obie instancje, gdyż brak było podstaw do zwolnienia oskarżonego z tych kosztów.